

Zabírat prostor

22.7.2026 - | Městská část Praha 7

Podnikatelka, podcasterka, tatérka a spoluzakladatelka platformy Forendors Denisa Hrubešová je oheň a vítr - srší energií, víří nápady a nebojí se být vidět a slyšet. Věří, že velkou část problémů dnešní společnosti lze vystopovat k jediné příčině - špatné komunikaci. Mluvily jsme o tom, proč se ženy bojí ozvat, jak umělá inteligence promění pracovní trh, o podcastech, které vytvářejí nové komunity, i o tom, jak se za posledních deset let proměnila Letná.

Deniso, paralelně se věnuješ více věcem - kromě podcastů podnikáš i v jiných sférách, tetuješ... Jak by ses představila někomu, kdo tě vůbec nezná?

Takže rozcestníček. (smích) Ve Forendors jsem co-founderka (spoluzakladatelka, pozn. red.) a CEO (výkonná ředitelka, pozn. red.). Je to monetizační platforma pro zpeněžení podcastů, ale i dalších volnočasových projektů, newsletterů, audioknih, kurzů vaření a podobných věcí. V rámci Forendors máme dvě podcastová studia, která jsou tady za rohem v ulici U Studánky. A v těch místech mám i tetovací studio. Potom mám Rybíz Production - to je firma pojmenovaná tady po mém psovi Rybízskovi, která vznikla proto, že jsem občas z některých témat frustrovaná.

Dalo by se říct, že všechny tvoje projekty spojuje potřeba něco měnit nebo posouvat?

Já se vždycky sama sebe ptám, jak můžu jako malinkatý človíček udělat něco s co největším dosahem. A rozhodla jsem se, že uděláme konferenci. První se konala vloni v listopadu a jmenovala se Masterclass komunikace, protože mě obrovsky frustruje, jak lidé komunikují. V e-mailové komunikaci jsou neefektivní, neodepisují, zbytečně si ubližují špatně zvolenými slovy, ve firmě to potom blokuje efektivitu, neustále někdo na někoho čeká, ale ten druhý neví, že na něj někdo čeká, a tak dále. A to je peklo. Tahle akce ale byla zaměřená nejen na byznys, ale i obecně na mezilidské vztahy - v rodině, vůči mámě, která mi ukřivdila, vůči partnerovi, kterému potřebuji říct: „Hej, mně se nelíbí, že tohle děláš.“ Nebo abys měla koule na to komunikovat takové věci třeba i v práci. Nebát se říct: „Hej, pojďme něco změnit nebo pojďme to dělat líp.“

Ted' minulý týden jsme měli druhou masterclass a ta byla zaměřená na růst. Měli jsme tam třeba Kláru Blažkovou, což je vedoucí marketingu v Alze. Je sice jasné, že ne každý se potřebuje naučit, jak škálovat Alzu, ale ty mindsety (nastavení mysli, pozn. red.) a principy jsou obvykle dobře přenositelné. Když to předávají takhle úspěšní lidé, člověku dojde, že je to často opravdu jen o tom nebát se a začít se sebou konečně něco dělat. Dělat víc. Slyšela jsem takový hezký přírůstek: zabírat prostor.

Hodně času teď taky věnuješ umělé inteligenci.

Moje velké téma je vibe coding (asistované programování, pozn. red.). O tom teď přednáším úplně na všech konferencích. Dneska večer mám přednášku na téma AI a ženy, respektive ženy v AI - akce, kde bude asi 70 žen, které se chtějí naučit fungovat s umělou inteligencí, a já tam jdu vlastně ukazovat, jak to funguje na těchto principech a jak to děláme u nás ve Forendors.

Jak vysvětlíš, co je vibe coding, někomu, kdo nemá tušení, o co jde?

Většina lidí už někdy slyšela o ChatuGPT. A vedle něho existují ještě další služby obdobného typu, třeba Claude AI a ten má různé verze, třeba ClaudeCode. A to je něco, v čem můžeš vytvářet kód. Nás ve firmě třeba strašně brzdí to, že já bych občas něco hrozně moc chtěla, nedokážu to ale úplně popsat, potřebuju to vidět. Takže aťák se mě zeptá na pár otázek, pak to posíláme grafikovi, ten udělá vizualizaci, pošle mi ji a já řeknu: „Takto ne, ale teď už vím, jak to má vypadat, protože mám

lepší představu.“ Znovu to vrátím grafikovi s poznámkami, on to upraví a pošle zpátky. A teď si vezmi, že takto si to můžeme přepínávat sem a tam třeba měsíc.

V rámci vibe codingu jsem schopná říct AI: „Potřebuju vytvořit prototyp této funkce, moc nevím, jak na to, jenom potřebuju, aby se mě někdo vyptal na otázky, na které se mě ptal ajťák.“ A ClaudeCode mi s tím pomůže. Vypíšu mu to úplně jednoduše a on mi na základě takové konverzace vytvoří třeba HTML stránku, kde je vidět grafika a prototyp. Já už to potom jenom pošlu klukům a řeknu: „Já bych chtěla, aby to vypadalo takhle.“ A v podstatě si ušetříme měsíc času. Takhle nějak probíhá vibe coding.

Já mám ráda slovo „vibe“. Některé anglicismy je lepší nepřekládat, ale třeba starší generace s tím má často problém...

Ale starší generace má obecně trochu problém i s AI. Bojí se toho a podle mě je to strašná škoda. Mnozí se bojí hlavně toho, že jim AI sebere práci. My jsme třeba už taky nahradili jednu pozici umělou inteligencí. Ve chvíli, kdy jsme to začali implementovat, se lidi ve firmě rozdělili na dva tábory. Většina řekla: „Super, naučím se s tím pracovat a spoustu věcí už nemusím dělat, udělá to za mě AI.“ Takové lidi mám ráda, chtějí se vzdělat a jsou otevření. A pak jsou lidé, kteří řeknou: „AI nikdy nebude tak dobrá jako já.“ A ti šli prostě z kola ven.

Takže se na to dá dívat dvěma způsoby. Buď můžeš mít strach, nebo to můžeš vidět jako příležitost, kdy se ti uvolní prostor pro něco nového.

Přesně. Já o tom teď píšu newsletter a tohle je jeho hlavní poselství: Nebojte se toho. Nedávno jsem psala o tom, jak vlastně fungují emoce. Protože když se něčeho bojíš, znamená to, že tomu nerozumíš. To je všechno. Protože kdybys tomu rozuměla, znáš rizika a víš, jak s nimi pracovat a jak v tom fungovat. Takže to, co je skutečně důležité, je začít si hledat informace, vzdělat se. Klidně stačí otevřít ten nejzákladnější program, ať už je to ten zmiňovaný ChatGPT nebo třeba Copilot od Microsoftu, a napsat: „Dělám účetní. Co můžu udělat pro to, aby mě nenahradila AI?“ A najednou už jsi trochu v tom a velmi pravděpodobně se přestaneš bát a začneš být zvědavá.

O dnešní době už se mluví jako o čtvrté průmyslové revoluci, se kterou souvisí právě masová automatizace a s ní spojené změny na trhu práce. A taková období obvykle dělí lidi na dva tábory...

Ono se bude hodně vyhazovat a já tomu vlastně strašně fandím, protože to hrozně pomůže lidem, kteří si zvykli na to své „teplíčko a smrádeček“ a říkají si: Tak takhle už si to dožiju. Ale nakonec vznikne mnohem víc nových pozic a zase se jako společnost posuneme a je to určitě dobře. Jenom je potřeba se adaptovat.

Já bych se ještě ráda vrátila ke komunikaci. Správně komunikovat je důležité, ale co děláš, když to nejde? Když druhá strana nespolupracuje?

Záleží na tom, jak moc to nejde a jak je to důležité. Dokážu třeba skousnout, že spoluzakladatel mé firmy se se mnou neshodne úplně na všem. Občas je tvrdohlavý on a někdy zase já. Takže i když mě budou některé věci frustrovat, jsem schopná se s tím smířit, protože všechno ostatní funguje skvěle. Ale pak jsou lidé, kteří se domluvit nechtějí. Když protistrana tvůj pocit odbyde s tím, že „je to kravina“, už není dál co řešit a je potřeba se rozloučit.

Je důležité vyhodnotit si, kým pro tebe ten člověk je. A potom jestli stojí za to snažit se tu komunikaci nějakým způsobem vyřešit. Obecně jde o to vytvářet bezpečný prostor, ve kterém je naprosto v pořádku věci říkat – je důležité, jak se cítíme, a měli bychom poslouchat jeden druhého. I když pro tebe něco může být blbost, pro druhého je to třeba životně důležité. A i proto ta masterclass. A chceme dělat další, protože dokud to neuslyší úplně každý, moje mise neskončila. (smích)

Když mluvíme o komunikaci - dnes jsou jedním z nejsilnějších komunikačních nástrojů

právě podcasty. Ty sama máš hned dva. Nepřijde ti někdy, že už je trh přesycený?

Hele ne, protože já vždycky říkám, že dokud neposlouchá podcasty moje praprababička, která se stará o prasata a kuřata na vesnici, dokud o podcastech nemluví lidé v televizi, trh přesycený není. Teď máme v ČR asi 9200 podcastů. Ale i tady se dá aplikovat Paretovo pravidlo alias pravidlo 80/20 (empirické pravidlo italského ekonoma Vilfreda Pareta, které říká, že 80 % následků či výsledků pramení z pouhých 20 % příčin nebo úsilí, pozn. red.). 20 % těch nejznámějších podcastů tvoří poslechovost celé skupiny.

Nedávno jsem se dozvěděla, že existuje asi 500 podcastů, které jsou zaměřené na křesťanství nebo na víru. Nechápala jsem, kdo to poslouchá! Ale funguje to tak, že když se dostaneš na poslechovost 1000 poslechů na epizodu, tak už patříš do 3 nebo 5 % nejposlouchanějších podcastů, které v ČR jsou. A když se na to podíváš takhle, tak jasně, jsou velké podcasty, které poslouchají stovky tisíc lidí, ale vedle toho existuje 8700 podcastů, které slyšela jen máma a babička. Skutečným podcasterem se staneš až ve chvíli, kdy se svým podcastem dostaneš nabídku na reklamu nebo tě někam pozvou, protože někoho začneš zajímat. Další věc je, že spousta z těch podcastů jsou byznys podcasty. To je teď trend – pokud máš firmu a nemáš podcast, jako bys nebyla.

Platí ta nepřesycenost i pro podcasty, které svým způsobem fungují jako náhrada klasických médií?

Jo, a víš proč? Když budeš mít podcastera A, podcastera B a podcastera C, kteří dělají jedno a to samé, tedy přinášejí ti nějaké novinky ze světa, tak i mezi těmi třemi podcasty bude velký rozdíl – jeden tvůrce bude mít stejné myšlení jako ty, bude mít stejné politické názory, bude příznivec AI. Druhý bude politicky někde úplně jinde, nebude mít rád holky, bude to šovinista a třetí bude třeba orientovaný na byznys a celou dobu se bude snažit něco prodat. Teď jsem to dala do extrému, ale když tři lidé budou dělat stejnou věc se stejným hostem, výsledek nikdy nebude stejný. Jedno ti bude vadit, druhé tě bude přitahovat, třetí tě nezaujme vůbec.

Je pravda, že formát rozhovoru sám o sobě je perfektní – dává velký prostor různým pohledům. Má přesto i nějaká úskalí?

Problém občas nastane ve chvíli, kdy máš hosta, který je třeba super známý a chodí z jednoho podcastu do druhého a říká tam neustále stejné věci. Jenže ti podcasteri to někdy chtějí, aby řekl to samé jako v předchozím podcastu, protože chtějí, aby to mělo ten správný dosah. Já jsem taky měla pár hostů, u kterých bylo nějaké téma strašně sexy, ale už o něm mluvili pětkrát někde jinde, takže jsem na začátku řekla: „Hele, tohle ať si posluchači pustí tady,“ a odkázala jsem na ten konkrétní podcast. A my jsme se pustili do tématu třeba dál nebo hlouběji. Jde o to přinést něco nového. Lidé o sobě obecně velice rádi mluví a klidně budou pořád dokola opakovat to samé, ale podle mě dobrý podcaster začne tam, kde skončil ten předchozí.

To od podcastera vyžaduje odvahu jít do hloubky. Jenže společnost i klasická média stále tak trochu lpějí na škatulkách – dobré/špatné, levice/pravice. Ono je to svým způsobem bezpečné a pohodlné, ale zároveň to není stoprocentní pravda. Je osvěžující dívat se na svět jinak. Myslíš si, že v tomhle je budoucnost?

Ano. A myslím si, že ani nejde o to, aby někdo něco nahradil. Když se na to podíváš, tak teď máme historicky snad největší osamělost, která kdy existovala. Všichni jsme od covidu zavření doma, nepotkáváme se, každý jde radši rychle domů a kouká na Netflix nebo na Instagram. Jenže touha někam patřit je hluboce lidská, a proto si hledáš různá fóra, různé skupiny – třeba maminky. A novodobí podcasteri vlastně zaštiťují jednotlivým skupinám jejich témata.

Jinými slovy, podcasty nevytvářejí jen obsah, ale i komunity.

Jo. Když si vezmeš třeba Nikol Štíbrovou, dnes Nikol Leitgeb, tak to pro tebe není jenom holka, ty ji sleduješ kvůli tomu, co ona zaštiťuje. Je máma, je stejného věku, takže řeší podobné problémy a mluví o tom, co je tobě blízké. A my si dneska hledáme přesně tyhle komunity, do kterých chceme

patřit.

Když se podíváš na klasická média jako taková, tak tam je všechno. Díváš se na to a máš pocit, že tam nepatříš. Díváš se na něco, co ti někdo vysílá, co někdo vybral za tebe. Proto dneska všichni chceme podcasty a Netflixy a Voya, protože je otevřeš a ony ti řeknou: „Ty máš ráda tohle, pojďme se dívat na tohle.“ Zapneš Primu a tam zrovna běží něco, co tě vůbec nebaví. Cítíš se víc vyslyšená a jsi spokojenější, stejně jako máš tendenci chodit tam, kde tě někdo zná. Takže si myslím, že tihle lidé budou zaštiťovat komunity a názorové skupiny a budeme se podle mě takto tříštit.

To ale zákonitě vede k ještě většímu štěpení společnosti...

Jo, a to je samozřejmě strašně nebezpečné. Zavřeme se do bubliny a nebudeme ochotní přijímat informace zvenčí. Když se na to podíváš takhle, má vlastně každý tvůrce v rukou docela velkou zodpovědnost – ať už je to podcaster, influencer nebo kdokoli jiný, měli by přinášet i témata z druhé strany. To je ale těžké.

Může to podle tebe všechno koexistovat? Klasická veřejnoprávní i jiná média a nová média a influenceri?

Určitě. Mělo by to tak být. Když budeš třeba sledovat holčinu, která tě učí, jak se máš malovat, a ona najednou začne mluvit o politice, tak se ti to nebude úplně pozdávát. A v určitou chvíli se nasytíš a budeš chtít zase někoho, kdo ti dá všechno a dá ti to nezávisle.

Myslím, že dobrý příklad je třeba Page Not Found – Apolena Rychlíková s Kubou Zelenkou, kteří se trhlí z velkých médií a jsou to vlastně trochu influenceri sami za sebe, ale jsou to pořád velice dobří a nezávislí novináři – ti taky točí u nás.

Jasně, takových projektů vzniká víc – třeba DVTV.

Nebo Václav Moravec, který se teď taky trhnul. U nás je třeba Luděk Staněk, Čestmír Strakatý, Lukáš Hejlík, Kecy a politika – to je jeden z největších podcastů v ČR. Nebo třeba Chumelenice – dvě holky, které začaly vlastní podcast zhruba takto: Budeme pít víno a budeme se bavit o všem. (smích) Akorát že ony jsou poměrně dost vzdělané a mají opravdu chytrý humor. A vlastně docela spontánně začaly komentovat politiku.

A tím vzniklo něco zajímavého – dáš si to do sluchátek a vlastně máš politický podcast, ale na druhou stranu vůbec. A tohle je podle mě cesta, která je strašně fajn – ztotožníš se s někým, s kým souzníš lépe než třeba s nějakým klasickým komentátorem politiky. Ještě ony jsou feministky, takže mluví třeba v tomhle stylu: „Ty vo*e, tak tady zase pánové si něco vymysleli a kde jsou jako ženy?“ A vnášejí na českou scénu téma feminismu velice humorným způsobem. V kategorii názorových médií je to taky jeden z nejsilnějších podcastů na české scéně.

Tohle osloví přesně tu skupinu žen, které by si nikdy nepustily třeba Václava Moravce.

No jasně. Ty prostě potřebuješ zábavu, víno a tlachat o tom, že někdo je debil. A právě skrz tohle dostaneš politiku k lidem, ke kterým by se jinak třeba nedostala, což je vlastně vcelku geniální, jakkoli paradoxně to zní. Není to ten pán v kravatě, který ženám říká, co mají dělat.

Chumelenice nám hezky otevřela téma feminismu a postavení žen. Ty sama vedeš několik firem a vystupuješ velmi sebevědomě. Jak tuhle debatu vnímáš ty?

U mě se to strašně vyvíjelo. Jak sis asi všimla, jsem docela od rány a jen tak něčeho se nezaleknu. Takže se mi třeba nikdy nestalo, že bych byla někde nerovně hodnocená. Holky z marketingu měly takovou hezkou anketu, ze které vyplynulo, že hodně holek se bojí zeptat, bojí se ozvat. Já tomuhle moc nerozumím, jen těžko si to dovedu představit. Ale za těch x let jsem už pochopila, že existují i jiní lidé než já. (smích)

Ženy si často stěžují, že je společnost tlačí do rolí, které nechtějí. Neumějí z nich ale vystoupit.

A víš proč? Já si ani nemyslím, že to společnost dělá schválně nebo že by to bylo namířené vyložene proti ženám. Já na sobě občas cítím – a to je něco, co by si měl člověk zvědomovat, pokud má silnější charakter – že ve chvíli, kdy vidím někoho, kdo se neozve a čeká, si řeknu: Fajn, ty potřebuješ vést, tak já to rozhodnu celé za tebe a posadím tě tamhle.

A možná přesně tohle je ten problém – bojíš se ozvat a ono se ti to potom stane. Vlastně někdo převezme zodpovědnost a chlapi ji z principu často mají a prostě tě vezmou a někam tě popostrčí. Protože ses neozvala dostatečně rychle nebo jsi to neřekla vůbec. Ženy se takové komunikace často bojí, bojí se, co jim někdo řekne – a tohle je za mě potřeba zlepšit.

Nemají ženy třeba přirozeně vlastnost chtít věci spíš urovnat? Možná tolik nechtějí konflikty, takže ustoupí, i když jdou přes sebe...

Chceme pečovat a to je vlastně úplně v pořádku. Já tím, co jsem naznačila, vůbec nechci říct, že jako společnost nemáme žádný problém. Stoprocentně máme problém. Rozhodně nechci, aby to znělo, že říkám: Všechno je v pohodě a jenom budte silnější. Tak to není. Ale je strašně důležité přijmout zodpovědnost za to, že je to v něčem i moje chyba.

Tak to je vždycky dobrý začátek - když je nějaký problém, začít primárně u sebe.

Jo, přesně a říct si: Fajn, je to moje chyba, že teď jsem tady, a co teda udělám příště? Příště se znovu smírím s tím, že jsem tady, anebo něco řeknu? Pokud ti to vyhovuje, nech se sebou vláčet. Někteří lidé to mají rádi, někteří lidé jsou vyložení zaměstnanci. Chtějí, aby jim někdo řekl, co mají dělat, a rádi to udělají. To je přece úplně v pohodě. Každý jsme jiný. Ale je potřeba být v souladu sama se sebou.

Když říkáš, že nějaký problém ve společnosti je, dokázala bys ho pojmenovat?

Nedostatek komunikace. Já si vážně myslím, že to celé stojí na komunikaci. Úplně všechno. Podívej se třeba na Filipa Turka – teď jsem viděla krásný rozhovor, kde se z něj Nora Fridrichová snaží dostat nějaké informace a jako novinářka se ho zeptá: „Prosím vás, mohl byste mi jenom vysvětlit jednu věc?“ A on jí řekne: „Ne, zase vysvětlovat věci.“ Co je tohle za komunikaci?!

Ještě bych se na chvíli vrátila k Forendors. Co je podcastové studio, je jasné. Ale monetizační platforma už by pro někoho mohla být španělská vesnice.

Teď máme ve Forendors 1600+ tvůrců, kteří mají nějaký projekt, ať už je to podcast nebo obsahový newsletter nebo třeba kurz o vaření, zkrátka cokoli. My s nimi nějakým způsobem pracujeme: když v někom vidíme potenciál, snažíme se ho nabízet, rozešleme ho třeba newsletterem – aktuálně máme v databázi asi 35 000 lidí. Podporujeme naše tvůrce na sociálních sítích, děláme audity jejich projektů – zjišťujeme, kde by jejich produkce šla zase nakopnout, nebo naopak zhodnotíme, že nemá cenu pokračovat dál a chce to vymyslet něco jiného. Nabízíme možnost točit u nás v podcastovém studiu buď za výhodných podmínek anebo úplně zdarma podle velikosti tvůrce. Snažíme se pro tvůrce psát obsahový blog, učíme je, jak komunikovat s publikem, co je nejdůležitější a tak dále.

Můžeš z toho množství podcastů, které se u vás točí, některé vypíchnout?

Myslím, že je podstatné říct, že zdaleka nejlíp funguje showbiznys. Když se ti jakékoli téma podaří předat zábavnou formou, je to tisíckrát lepší, než když jsi kravaták, který to bere smrtelně vážně. Ale třeba Václav Moravec je výjimka – to je dlouhá léta budovaná a všemi uznávaná osobnost. Ale pokud se jako neznámý člověk rozhodneš dělat podcast o biologii, tak pokud bys na to šla s vážností, nejspíš neuspěješ. Protože ty nechceš poslouchat nějaký složitý rozhovor o kvantové fyzice, když třeba doma vaříš. Chceš zábavu, nechceš mít pocit, že se učíš. Spíš se chceš něco zajímavého dozvědět a pobavit se.

Ale co když se někdo chce učit?

I tak to vyloženě navážno nebude fungovat. Máme třeba podcast Zjisti víc – dva kluci, kteří to vedou podobným stylem jako já můj podcast s Adamem Obrem o biologii (podcast Jak funguje život, pozn. red.), jen se baví úplně o všem. Vezmou si třeba téma atomové bomby – jak fungují atomové bomby, historie atomových bomb. Tohle není primárně zábavné téma, učíš se u něj, ale jde hlavně o chemii těch dvou lidí, jejich charisma – to je to, co tě baví.

Nebo máme třeba HistoRIP, což je obří podcast o historii, ale zase – není navážno, přehrávají v něm scénky. Odrazí se třeba od toho, že se v historii někdo koupal v krvi batolat, a udělají z toho scénku, která je úplně absurdní, ale zábavná, a ty si to díky tomu zapamatuješ. Jeden přijde za druhým a řekne: „Ty se už zase koupeš v krvi batolat.“ Crazy! Ale funguje to a naučíš s nimi úplně celou historii.

Co ty a Sedmička?

Já jsem s Prahou 7 spojená především prací, ale miluju to tady a vlastně se tady držím už čtvrtým rokem. Už máme dvoje kanceláře tady na Letné a nemyslím si, že odsud jen tak někdy půjdeme. Jsou tu sídla všech mých společností. Ale pamatuju si i všechny ty pajzly, herny, legendární podnik Žraso – ten byl tam, kde je teď Cafe Cruz. A všude tady byly trafiky. Vyšla jsi z jakéhokoliv podniku a do dvou minut jsi měla cigárka. Já teda dneska už nepiju a nekouřím, ale dřív jsem pila a kouřila. (smích) A tohle všechno zmizelo. Má to tu úplně jinou tvář, jediný Mělník zůstává. Byla to zajímavá éra a vlastně docela nebezpečná.

Co tu máš nejradši?

Zamilovala jsem si třeba pekárnu Eska. Já bydlím v Divoké Šárce a mám to tam ráda, ale jednou jsem se tady dívala po bytech a říkala jsem si, že třeba Veletržní je úplně příšerné místo k bydlení. A dneska tam máš tu Esku, Kuráž a spoustu dalších pěkných krámečků. Nebo třeba Café Hrnek a k téhle kavárně mám moc hezký příběh: jednou jsem se tam sešla s jedním profesorem a ten mi vykládal, že dřív to bylo fašistické doupě, pak to bylo zase pro změnu fetišácké doupě, kam si lidi chodili vyměňovat jehly a podobně. A teď je to f*cking Café Hrnek! Krásné, bezpečné a hezké místočko. A přitom to předtím nasáklo úplně opačný a dost děsivý vibe. A to mi přijde naprosto super.

Denisa Hruběšová (* 1989) je podnikatelka, podcasterka a spoluzakladatelka platformy Forendors, která pomáhá tvůrcům podcastů a dalších digitálních formátů vydělávat na jejich obsahu. Forendors oslaví 14. července pět let své existence. Na Letné provozuje podcastová studia i tetovací studio. Věnuje se popularizaci umělé inteligence, moderuje podcasty a organizuje vzdělávací akce zaměřené na komunikaci, podnikání a osobní rozvoj. S Prahou 7 je pracovně i osobně spojená už několik let.

<https://www.praha7.cz/zabirat-prostor>